

Sygn. akt I C 1011/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2021 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Lech

Protokolant: sekretarz sądowy Daria Bernacka

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2021r. w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. T.**

przeciwko **Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu z siedzibą w W.**

przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej S. C.

o zadośćuczynienie

1. zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z siedzibą w W. na rzecz **powoda R. T.** kwotę **68.000,00 zł** (sześćdziesiąt osiem tysięcy złotych) **tytułem zadośćuczynienia** z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 maja 2017r. do dnia zapłaty
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z siedzibą w W. na rzecz **powoda R. T.** kwotę **2.167,00 zł** (dwa tysiące sto sześćdziesiąt siedem złotych 00/100) **tytułem zwrotu kosztów procesu;**
4. nakazuje pobrać od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 4.311,00 zł (cztery tysiące trzysta jedenaście złotych 00/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1011/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 lipca 2019 r. powód **R. T.** wnosił o zasądzenie od pozwanego **Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego** z siedzibą w W. kwoty **98.000,00 zł** (**dziewięćdziesiąt osiem tysięcy złotych**) tytułem dopłaty do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku wypadku drogowego z dnia 3 kwietnia 2016 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 17.05.2017 r. do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 10.800,00 zł oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictw procesowych w kwocie 34,00 zł.

W ocenie powoda doznana przez niego krzywda zasługuje na zrehabilitowanie łączną kwotą zadośćuczynienia w wysokości 150.000 zł.

Żądana kwota została określona po uwzględnieniu 30 % przyczynienia powoda do zdarzenia oraz po uwzględnieniu wypłaconej przez stronę pozwaną na etapie likwidacji szkody kwoty w wysokości 7.000 złotych (**k.4-15**).

Pozwany, nie uznał żądania pozwu, wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W pierwszej kolejności pozwany podnosił zarzut przyczynienia się poszkodowanego R. T. do szkody na poziomie 90 %. Pozwany wskazał, iż R. T. wraz ze sprawcą szkody wspólnie przed wypadkiem spożywali alkohol, a następnie R. T. dobrowolnie zgodził się na jazdę z kierowcą będącym w stanie znacznej nietrzeźwości wyrażającej się stężeniem 1,98 % alkoholu w organizmie, który dodatkowo nie posiadał wymaganych przepisami uprawnień do kierowania pojazdem. R. T. w dacie wypadku miał 23 lata, a zatem bezspornie należy przyjąć, że jako dorosły mężczyzna, świadomie podjął ryzyko jazdy z nietrzeźwym kierowcą.

Zdaniem pozwanego, wobec ogólnopolskiej dyskusji na temat współodpowiedzialności za skutki podróży z nietrzeźwym kierowcą, nie można uznać, by zachowanie poszkodowanego R. T. nie wpływało na ograniczenie odpowiedzialności pozwanego lub ograniczało odpowiedzialność pozwanego w niewielkim stopniu. Przy ocenie bowiem przyczynienia się do szkody, należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w tym rozmiar i wagę uchybień po stronie poszkodowanego, porównując jego zachowanie do modelu przeciętnego, rozsądnego człowieka. Takie bowiem zachowanie dorosłego człowieka, który dobrowolnie zdecydował się na podróż z nietrzeźwym kierowcą (1,98 % alkoholu we krwi) nie zasługuje na pełną ochronę prawną w rozumieniu art. 5 k.c. w świetle zasad współżycia społecznego, a w szczególności w świetle zasady praworządności (wyrażającej się w zakazie prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu), uczciwości (wyrażającej się w braku tolerancji dla pijanych kierowców) oraz sprawiedliwości społecznej (napiętnowania osób kierujących pojazdami w stanie nietrzeźwości) (**k. 191-197 v.**).

W piśmie procesowym z dnia 29 października 2019 roku pełnomocnik **interwenienta ubocznego S. C.** adwokat A. Ś. poinformował, że S. C. wstępuje do niniejszego postępowania w charakterze interwenienta ubocznego, wniósł o oddalenie powództwa i ustalenie przez Sąd, że powód w 99% przyczynił się do powstania szkody w wyniku wypadku drogowego z dnia 3 kwietnia 2016 roku, wyrażając zgodę na jazdę motocyklem z S. C., zasądzenie od powoda na rzecz interwenienta ubocznego zwrotu kosztów postępowania (**k.224, 224 v.**).

W piśmie procesowym z dnia 13 listopada 2019 roku pełnomocnik powoda podnosił, iż nie kwestionuje okoliczności samego wypadku, który miał miejsce w dniu 03 kwietnia 2016 r., a w którym został poszkodowany powód, ustalonych na etapie postępowania karnego **z jednoczesnym zastrzeżeniem, że powód w żaden sposób nie przyznaje, że będąc w stanie nietrzeźwości wyraził świadomą i dobrowolną zgodę na jazdę z nietrzeźwym kierowcą albowiem powód w chwili wypadku znajdował się w stanie upojenia alkoholowego, jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania karnego, u powoda stwierdzono stan nietrzeźwości 3,75 % alkoholu we krwi, przez co powód nie miał świadomości i możliwości rozeznania swojego postępowania.**

Nadto wskazał, że w przedmiotowym wypadku powód nie doznał urazów głowy, w związku z czym w ocenie strony powodowej, powołanie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków i medycyny sądowej, w szczególności na okoliczność ustalenia, czy kask ochronny zmniejszyłby doznane przez powoda obrażenia, będzie zmierzać jedynie do zbędnego przedłużenia postępowania (**k. 229-230**).

Ostatecznie na rozprawie w dniu 19 listopada 2021 roku pełnomocnicy stron postępowania i pełnomocnik interwenienta ubocznego poparli swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie (**k. 341, 341 v.**).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03.04.2016 r. w miejscowości K. gm. S. S. C. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując motocyklem marki H. (...), będąc w stanie nietrzeźwości (1,98 %), nie zachował należytych

środków ostrożności i jadąc z nadmierną prędkością będąc na łuku, wykonując manewr wyprzedzania samochodu marki O. (...) nr rej. (...) jadącego w tym samym kierunku stracił panowanie nad pojazdem, zjechał z drogi i uderzył w przydrożne drzewo. Powód R. T., będący pasażerem motocykla, znajdował się w stanie upojenia alkoholowego 3,75 promila. Jako pierwsi poszkodowanym w wypadku udzielili pomocy - E. R. i J. R.. E. R. wezwała na miejsce zdarzenia pogotowie ratunkowe.

(dowód: notatka urzędowa z dnia 03.04.2016 r. **k. 28**, nagranie audio-vidoe z dnia 28 lutego 2020 roku zeznania świadka E. R. 00:05:12- 00:12:20 **k. 259 v.**, zeznania świadka J. R. 00:12:46- 00:19:03 **k. 260**)

W następstwie wypadku pasażer motocykla R. T. doznał urazu uogólnionego, wielomiejscowego i wielonarządowego, uszkodzenia (pęknięcia) śledziony, pęknięcia nerki lewej, stłuczenia narządów jamy brzusznej, złamania wyrostków poprzecznych kręgów L3-L5 po stronie lewej oraz złamania prawego wyrostka stawowego L5 z wstrząsem krwotocznym, obrażenia spełniały dyspozycję art. 156 § 1 pkt. 2 KK jako obrażenie realnie zagrażające życiu.

(dowód: notatka urzędowa z dnia 03.04.2016 r. **k. 28**, karta informacyjna z leczenia szpitalnego **k.64-66**)

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy w Łasku II Wydział Karny w sprawie o sygn. akt II K 270/16 uznał S. C. za winnego zarzucanego mu czynu, a mianowicie, że w dniu 03 kwietnia 2016r. w m. K. gm. S. powiat (...) woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując motocyklem m-ki H. (...), będąc w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 1,98 promila alkoholu we krwi, nie zachował należytych środków ostrożności i jadąc z nadmierną prędkością, będąc na łuku drogi wykonując manewr wyprzedzania samochodu m-ki O. (...) nr rej. (...) jadącego w tym samym kierunku stracił panowanie nad pojazdem, zjechał z drogi i uderzył w przydrożne drzewo w wyniku czego pasażer R. T. doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego z pęknięciem śledziony i nerki lewej oraz ze złamaniem w obrębie trzonów kręgów L4-L5 odcinka lędźwiowego kręgosłupa, które to uszkodzenia ciała określone są w art. 156 kk jako choroba realnie zagrażająca życiu, to jest o czyn z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 kk.

Wyrokiem z dnia 28 marca 2018r. wydanym w sprawie II Ka 13/18Sąd Okręgowy w Sieradzu zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, iż uchylił zawarte w pkt 4 wyroku rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec S. C. kary pozbawienia wolności (II Ka 13/18).

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Łasku II Wydział K. z dnia 9 listopada 2017r. sygn. akt II K 270/16 **k.94, 94 v.**, wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu II Wydział Karny z dnia 28 marca 2018 roku sygn. akt II Ka 13/18 **k. 176, k. 176 v.**, akta o sygn. akt II K 270/16 Sądu Rejonowego w Łasku w załączeniu)

Motocykl marki H. (...) o numerze identyfikacyjnym (...) w chwili wypadku posiadał sprawne techniczne układy: zawieszenia koła przedniego, zawieszenia koła tylnego, kierowniczy, jezdny oraz czynne układy hamulca koła przedniego i hamulca koła tylnego. Stan techniczny motocykla H. (...) o numerze identyfikacyjnym (...) nie pozostawał w związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem drogowym.

Bezpośrednią przyczyną zaistniałego wypadku drogowego był błąd w technice jazdy kierującego tym motocyklem S. C..

Prędkość motocykla H. w chwili zjechania motocykla z jezdni wynosiła wtedy około 44,5 km/h 54,2 km/h była prędkością, która powinna zapewnić motocykliście panowanie nad pojazdem i która powinna umożliwić mu przejechać przez zakręt w prawo w sposób bezpieczny.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki samochodowej K. K. (2) w aktach o sygn. akt II K 270/16 Sądu Rejonowego w Łasku II Wydział Karny w załączeniu **k.22-26, 249-259**)

Pojazd sprawcy wypadku w chwili zdarzenia nie posiadał opłaconej polisy w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(okolicość bezsporna)

Pełnomocnik strony powodowej dokonał zgłoszenia szkody i wniosł o zapłatę zadośćuczynienia na rzecz powoda.

W dniu 13 kwietnia 2017 r. (...) S.A. przekazało akta szkody do prowadzenia według kompetencji do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.

Pismem z dnia 10 maja 2017 r. strona pozwana poinformowała, że dokonała rejestracji szkody i następnie pismem z dnia 16 maja 2017 r. poinformowała o przyjęciu odpowiedzialności za skutki wypadku komunikacyjnego mającego miejsce 03 kwietnia 2016r., przyjmując jednak 90 % przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody.

Pozwana podjęła decyzję o wypłacie na rzecz powoda zadośćuczynienia w wysokości 70.000 zł pomniejszonej o 90 % przyczynienia i w rezultacie pozwana wypłaciła na rzecz powoda kwotę 7.000 zł.

Pełnomocnik powoda złożył reklamację od tej decyzji, podnosząc jednocześnie, że przyczynienie poszkodowanego do zdarzenia miało miejsce w stopniu nie wyższym aniżeli 30%.

Pozwana decyzją z dnia 08 sierpnia 2017 r. odmówiła dalszych wypłat na rzecz powoda.

(dowód: pisma pełnomocnika powoda-zgłoszenie szkody z dnia 11.01.2017r. **k.71-73**, pismo z dnia 13.04.2017r. **k.74**, decyzja pozwanej z dnia 10.05.2017r.; 16.05.2017r. **k.75, k.76-77**, pismo pełnomocnika powoda z dnia 16.05.2017r. **k.78-79**, decyzja pozwanej z dnia 25.05.2017r. **k.80-81**, pismo pełnomocnika powoda z dnia 19.07.2017r. **k.82-84**, decyzja pozwanej z dnia 08.08.2017 r., **k.85-86**, akta szkodowe w załączeniu **k.202**)

Po zaopatrzeniu wstępnym przez zespół ratownictwa, powód został przewieziony do Szpitala w B., gdzie przebywał w Oddziale Intensywnej Terapii od 3 kwietnia do 8 kwietnia 2016 roku, a później od 8 kwietnia do 13 kwietnia 2016 roku w Oddziale (...) Ogólnej. Pierwsza operacja w dniu przyjęcia - laparotomia - usunięcie śledziony i nerki lewej i packing serwetami. Druga operacja - relaparotomia za dwa dni tj.05.04.2016 roku usunięcie packingu. Podczas hospitalizacji powód został poddany szeregowi badań m.in. badaniom krwi, RTG, tomografii komputerowej i badaniu USG jamy brzusznej. U powoda wykonano wentylację mechaniczną.

W późniejszym okresie powód kontynuował leczenie w ramach poradni działającej przy Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w Z..

(dowód: karta informacyjna z leczenia szpitalnego **k.64-66**, historia zdrowia i choroby powoda z poradni działającej przy Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w Z. **k.67-70**, kserokopia dokumentacji medycznej Szpitala Wojewódzkiego im. (...) II w B. **k.97-190 v..)**

Stopień cierpień fizycznych powoda był umiarkowany przez okres ok. 4 tygodni - jest to czas wystarczający do wyciszenia objawów po złamaniu wyrostków poprzecznych odcinka lędźwiowego.

W zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu powód wymagał pomocy trzecich osób na poziomie 2 godziny przez 4 tygodni po wypisie ze szpitala ze wskazaniem na złamanie wyrostków poprzecznych kręgosłupa.

Koszty leków p/w bólowych rozkurczowych i osłonowych wynosi ok. 50 zł.

W zakresie ortopedii i traumatologii narządów ruchu rokowania są pomyślne, nie należy spodziewać się istotnych powikłań w związku z przedmiotowym urazem. W obrębie narządu ruchu obecnie brak odchyłań przedmiotowych. Dokumentacja lekarska nie wykazuje istotnych zmian pourazowych poza opisanym przebyłym złamaniem w/w wyrostków kręgosłupa, ten uraz zazwyczaj ma pomyślny przebieg i dobre rokowania .

Po złamaniu wyrostków poprzecznych nie stwierdza uszczerbku zarówno długotrwałego czy trwałego. Nie ma danych o długotrwałym naruszeniu sprawności narządu ruchu.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii lek. med. R. E. k.280, 280 v.)

Przebyte urazy nie spowodowały wystąpienia u powoda deficytu funkcjonalnego ze strony układu nerwowego w związku z czym nie występują okoliczności warunkujące podstawy do orzekania o uszczerbku na zdrowiu z przyczyn neurologicznych.

Z przyczyn neurologicznych powód nie wymagał, nie wymaga i wymagać nie będzie leczenia w tym rehabilitacji w związku z uczestnictwem w zdarzeniu z dnia 03.04.2016 roku.

Z przyczyn neurologicznych powód nie wymagał nie wymaga i wymagać nie będzie opieki osób trzecich w związku ze zdarzeniem z dnia 03.04.2016 roku.

Z przyczyn neurologicznych nie występowały, nie występują i występować nie będą skutki mogące rzutować na jego aktywność życiową.

(dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii lek. med. M. K. k.319-321)

W wyniku wypadku z dnia 03 kwietnia 2016 roku powód doznał następujących obrażeń chirurgicznych ciała:

1. Uraz wielomiejscowy.
2. Obrażenia wielonarządowe.
3. Urazowe uszkodzenie śledziony.
4. Urazowe uszkodzenie nerki lewej.
5. Krwotok wewnętrzny.
6. Złamanie wyrostków poprzecznych po stronie lewej kręgów od L3 do L5.
7. Złamania prawego wyrostka stawowego kręgu L5.
8. Rany tłuczonej wargi dolnej.

Doznane obrażenia skutkują **trwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 67%**.

Największe dolegliwości odczuwał powód zaraz po wypadku operacja - wstrząs oligowolemiczny - pobyt w Oddziale Intensywnej Terapii (w skali bólu 8-10 pkt.) W momencie przenoszenia do oddziału (...) Ogólnej tj. 08.04.2016 roku te dolegliwości bólowe znacząco się zmniejszyły (w skali bólu 5 pkt), aż do momentu wyjścia ze szpitala tj.13.04.2016 roku (w skali bólu 3-4 pkt). Oczywiście wymagał stosowania leków przeciwbólowych w domu jak i leków przeciwzakrzepowych przez okres do 4 tyg. oraz opatrunków.

Powód przez 6 tygodni po urazie miał utrudnienia w poruszaniu się i codziennym funkcjonowaniu.

Co do opieki osób trzecich przez pierwsze 6 tyg. wymagał opieki codziennej w skali godzin 3-4.

Powód wymagał po wyjściu ze szpitala stosowania leków przeciwbólowych około 8 tygodni i stosowanie leków przeciwzakrzepowych przez okres około 2-3 miesiące z powodu rosnącej trombocytozie - wzrostu liczby płytek krwi i możliwości zakrzepicy i zatorowości.

Powód skutki wypadku będzie odczuwał do końca swojego życia. Okresowe dolegliwości bólowe brzucha związane ze zrostami wewnątrztrzewnowymi po urazie narządów wewnętrznych. Również dolegliwości ze strony uszkodzeń kręgosłupa lędźwiowego będzie odczuwał do końca życia.

Obrażenia jakich doznał powód w wypadku z dnia 03.04.2016 roku znacząco utrudniają jego aktywność życiową i zawodową .

Do pełnej sprawności powód nigdy nie powróci- brak śledziony i jednej nerki.

Częste infekcje szczególnie układu oddechowego z piorunującym przebiegiem wskutek zmniejszonej odporności ustroju - brak śledziony.

Obecna jedyna zdrowa nerka prawa obecna u powoda w przypadku jakiegokolwiek infekcji czy uszkodzenia wiąże się z dializowaniem pacjenta i do przeszczepu nerki. Co do rehabilitacji kręgosłupa powód jej nie wymaga.

(dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii ogólnej dr nauk medycznych S. N. k. 301-302 v.,)

R. T. nie pamięta okoliczności z wypadku, po którym przez okres kilku dni przebywał w śpiączce. Aby uratować życie powoda lekarze musieli usunąć mu uszkodzoną śledzionę i lewą nerkę. Po wybudzeniu ze śpiączki powód czuł się oszołomiony, był nadpobudliwy, w pierwszym odruchu chciał uciekać ze szpitala. Powód miał połamane kręgi, a twarz znajdowała się w szwach.

Wypadek był dla powoda bardzo drastycznym i bolesnym doświadczeniem, które całkowicie zmieniło jego dotychczasowe życie. W chwili wypadku miał zaledwie 24 lata.

W tych trudnych chwilach powoda wspierała rodzina. Wszystkie czynności higieny osobistej (mycie, golenie, przebieranie, przygotowywanie posiłków, karmienie) wykonywała za powoda jego matka i siostra.

Poza problemami natury fizycznej powód zmagał się również z problemami natury psychicznej. Powód skarżył się na bóle brzucha i kręgosłupa. Zażywał leki przeciwbólowe i zastrzyki. Po miesiącu od wyjścia ze szpitala powód zaczął sam wstawać do toalety, wymagał jednak w dalszym ciągu pomocy. Po około sześciu miesiącach powód zaczął wracać do sprawności jednakże nie wrócił do pełnej sprawności psychicznej i fizycznej.

W dalszym ciągu uskarża się na bóle kręgosłupa, ma słabą odporność, pozostaje pod kontrolą lekarza, wykonuje badania kontrolne, USG jamy brzusznej i zmuszony jest kontrolować drugą nerkę.

(dowód: nagranie audio-vidoe z dnia 30 października 2019 roku zeznania świadka I. T. 00:05:28- 00:15:30 k. 213 v., 214, zeznania świadka A. T. 00:15:30- 00:20:02 k.214, zeznania świadka S. K. 00:20:02-00:24:52 k. 214, 214 v.)

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie wyżej wskazanych dowodów, załączonej dokumentacji medycznej powoda, dokumentach zawartych w aktach szkodowych i opiniach biegłych powyżej wskazanych.

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych na okoliczność rozmiaru krzywdy, jakiej doznał powód w związku z wypadkiem z dnia 03.04.2016 r., aktualnego stanu zdrowia powoda, wskazania jak zmieniło się życie i stan zdrowia powoda po wypadku w porównaniu z okresem sprzed wypadku, zmian i ograniczeń w funkcjonowaniu po wypadku i obecnie, przebiegu procesu leczenia i rehabilitacji w związku z wypadkiem, wymagań powoda odnośnie opieki, sprawowanych czynności, rodzaju opieki, wykonywanych czynności, wymiaru godzinowego nad powodem Sąd oparł się na zeznaniach świadków: I. T., A. T., S. K.. Sąd dał wiarę tym zeznaniom. Zeznania te są spójne, rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondują i brak jest podstaw do podważenia ich prawdziwości.

Dokonując ustaleń faktycznych na okoliczność przyczyn i przebiegu zdarzenia z dnia 3 kwietnia 2016 roku, stopnia przyczynienia się powoda do powstania szkody Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki samochodowej K. K. (2) w aktach o sygn. akt II K 270/16 Sądu Rejonowego w Łasku II Wydział Karny i zeznaniach świadków: E. R. i J. R.. Zeznania te są spójne, rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondują i brak jest podstaw do podważenia ich prawdziwości.

Sąd pominął dowód z przesłuchania interwenienta ubocznego jako nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy wobec faktu, iż okoliczności zdarzenia nie były sporne w niniejszym procesie. Sąd pominął także zgłoszony przez stronę pozwaną dowód z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych i medycyny sądowej w szczególności na okoliczność ustalenia, czy kask ochronny zmniejszyłby doznane przez powoda obrażenia, gdyż przeprowadzenie tego dowodu zmierzałoby jedynie do zbędnego przedłużenia postępowania. Powód nie kwestionuje okoliczności zdarzenia, nie doznał urazu głowy skutkującego przyznaniem uszczerbku na zdrowiu. Wszystkie okoliczności dotyczące zdarzenia zostały wyjaśnione w opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki samochodowej K. K. (2) w aktach o sygn. akt II K 270/16 Sądu Rejonowego w Łasku II Wydział Karny włączonych w poczet materiału dowodowego. Powyższa opinia jest kategorierna, wnikliwa, wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu chirurgii - S. N.. Powyższa opinia biegłego jest rzetelna, kategorierna i przekonująca, wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych, a wnioski w niej zawarte nie zostały skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 445 § 1 k.c.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2).

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się więc do tego, że w sytuacji zaistnienia szkód określonych w § 2 tego przepisu, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152).

W świetle art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi *lex specialis* do art. 822 § 1 k.c., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie natomiast z art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W niniejszej sprawie, wobec faktu, iż w dacie zdarzenia pojazd kierowany przez sprawcę nie był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zachodzi przewidziana w art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152), podstawa odpowiedzialności Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. Zgodnie bowiem z powyższym przepisem do zadań Funduszu należy zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych na osobie i mieniu, gdy posiadacz zidentyfikowanego

pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządzono, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych,

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż do wyrządzenia szkody powodowi doszło w następstwie ruchu pojazdu mechanicznego.

Niewątpliwym jest zatem, iż zachodzą podstawy odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody na podstawie art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. a także, iż doszło do wyrządzenia szkody powodowi polegającej na uszkodzeniu ciała.

Wobec powyższego pozwany co do zasady jest odpowiedzialny z tytułu szkody wyrządzonej powodowi.

Pozwany przyjął odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego mającego miejsce 03 kwietnia 2016 r., przyjmując jednak 90 % przyczynienia się powoda R. T. do powstania szkody.

W świetle bezspornych okoliczności, iż R. T. wraz ze sprawcą szkody wspólnie przed wypadkiem spożywali alkohol, a następnie R. T. dobrowolnie zgodził się na jazdę z kierowcą będącym w stanie znacznej nietrzeźwości wyrażającej się stężeniem 1,98 ‰ alkoholu w organizmie, który dodatkowo nie posiadał wymaganych przepisami uprawnień do kierowania pojazdem należy uznać, iż powód przyczynił się w 50% do powstania szkody. Przy ocenie przyczynienia poszkodowanego do powstania szkody, należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w tym rozmiar i wagę uchybień po stronie poszkodowanego, porównując jego zachowanie do modelu przeciętnego, rozsądnego człowieka. U powoda stwierdzono stan nietrzeźwości 3,75 ‰ alkoholu we krwi, przez co powód nie miał świadomości i możliwości rozeznania swojego postępowania. Nie może to jednak w żadnej mierze zmniejszać stopnia jego przyczynienia, gdyż sam dobrowolnie wprowadził się w stan upojenia alkoholowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie podzielił tak stanowiska pozwanego, jak i interwenienta ubocznego, co do zakresu przyczyniania powoda do powstania szkody. Przyjęcie zakresu przyczynienia na poziomie 90 % czy też 99 % oznaczałoby przerzucenie na powoda jako pasażera motocykla pełnej odpowiedzialności za spowodowanie wypadku. Z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego wynika natomiast, iż bezpośrednią przyczyną zaistniałego wypadku drogowego był błąd w technice jazdy kierującego tym motocyklem S. C..

Wobec powyższego zasadnym jest uznanie przyczynienia powoda na poziomie 50%. Tak ustalony stopień przyczynienia uwzględnia w pełni zakres nagannego zachowania powoda, pozostającego w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem. Sąd podziela przy tym stanowisko pozwanego, iż takie zachowanie dorosłego człowieka, który dobrowolnie zdecydował się na podróż z nietrzeźwym kierowcą (1,98 ‰ alkoholu we krwi), sam będąc w stanie upojenia alkoholowego, nie zasługuje na pełną ochronę prawną w rozumieniu art. 5 k.c. w świetle zasad współzycia społecznego, a w szczególności w świetle zasady praworządności (wyrażającej się w zakazie prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu), uczciwości (wyrażającej się w braku tolerancji dla pijanych kierowców) oraz sprawiedliwości społecznej (napiętnowania osób kierujących pojazdami w stanie nietrzeźwości)

W świetle normy art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Zarówno w orzecznictwo, jak i doktryna (tak m.in. K. Pietrzykowski, KC. Komentarz. 2008 C. H. Beck; A. Olejniczak, Komentarz do art. 362 Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 64, poz. 16.93), (w:) A. Kidyba (red.), A. Olejniczak, A. Pyrzyńska, T. Sokołowski, Z. Gawlik, A. Janiak, G. Koziół, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III, Teza 4) przyjmuje takie rozumienia art. 362 k.c. Ustalenie przyczynienia się jest warunkiem wstępnym, od którego w ogóle zależy możliwość rozważania zmniejszenia odszkodowania, i warunkiem koniecznym, lecz niewystarczającym, gdyż samo przyczynienie nie przesądza zmniejszenia obowiązku szkody, a ponadto - stopień przyczynienia nie jest bezpośrednim wyznacznikiem zakresu tego zmniejszenia. O tym, czy obowiązek naprawienia szkody należy zmniejszyć ze względu na przyczynienie się, a jeżeli tak - w jakim stopniu należy to uczynić, decyduje sąd w procesie sędziowskiego wymiaru odszkodowania w granicach wyznaczonych przez art. 362 KC. Decyzja o obniżeniu odszkodowania jest uprawnieniem

sądu, a rozważenie wszystkich okoliczności in casu, w wyniku oceny konkretnej i zindywidualizowanej - jest jego powinnością (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 19 listopada 2009 r., IV CSK 241/09).

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności przedmiotowego zdarzenia, w tym rażąco naganne zachowanie powoda, który wprowadził się w stan upojenia alkoholowego, a następnie zdecydował się na jazdę motocyklem z nietrzeźwym kierowcą, z którym wcześniej spożywał alkohol, brak jest w ocenie Sądu podstaw do przyznania na rzecz powoda zadośćuczynienia w pełnej wysokości bez uwzględnienia stopnia przyczynienia do powstania szkody.

W świetle art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać natomiast dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanego krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać jakąś odczuwalną wartość (por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92).

Rozważając istotę powyższego roszczenia należy mieć na uwadze, iż na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. Zadaniem Sądu jest indywidualne określenie stopnia krzywdy doznanego przez powoda i podjęcie próby przełożenia jej na określoną wartość finansową.

O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanego krzywdy: stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku i inne podobne okoliczności. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Ocena sądu w tym względzie powinna się opierać na całokształcie okoliczności sprawy, nie wykluczając takich czynników, jak np. wiek poszkodowanego i postawa sprawcy, przy czym określenie wysokości zadośćuczynienia powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem, jednakże przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron.

Doznane przez powoda obrażenia ciała o charakterze chirurgicznym skutkują **trwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 67%**. Obrażenia jakich doznał powód w wypadku z dnia 03.04.2016 roku znacząco utrudniają jego aktywność życiową i zawodową. Do pełnej sprawności powód nigdy nie powróci z uwagi na utratę śledziony i jednej nerki.

Powód skutki wypadku będzie odczuwał do końca swojego życia - okresowe dolegliwości bólowe brzucha związane ze zrostami wewnątrztrzewnowymi po urazie narządów wewnętrznych, dolegliwości ze strony uszkodzeń kręgosłupa lędźwiowego.

Wypadek był dla powoda bardzo drastycznym i bolesnym doświadczeniem, które całkowicie zmieniło jego dotychczasowe życie. W chwili wypadku miał zaledwie 24 lata.

W tych trudnych chwilach powoda wspierała rodzina. Wszystkie czynności higieny osobistej (mycie, golenie, przebieranie, przygotowywanie posiłków, karmienie) wykonywała za powoda jego matka i siostra. Poza problemami natury fizycznej powód zmagał się również z problemami natury psychicznej. Powód skarżył się na bóle brzucha i kręgosłupa. Zażywał leki przeciwbólowe i zastrzyki. W dalszym ciągu uskarża się na bóle kręgosłupa, ma słabą odporność, pozostaje pod kontrolą lekarza, wykonuje badania kontrolne, USG jamy brzusznej i zmuszony jest kontrolować drugą nerkę.

Mając na uwadze wszystkie opisane powyżej okoliczności, w tym **67 %** trwały uszczerbek na zdrowiu, Sąd uznał, że kwota **150.000,00 złotych** stanowić będzie odpowiednie i nie wygórowane zadośćuczynienie za doznaną przez powoda krzywdę.

Pozwany wypłacił powodowi 7.000 złotych tytułem zadośćuczynienia i przyjmując 50% przyczynienia się powoda do powstania szkody **należało zasądzić sumę 68.000,00 zł** z tego tytułu na podstawie art. 445 § 1 k.c. (150.000 złotych - 50 % - 7.000 złotych)

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art.481 k.c. i zasądził zadośćuczynienie w kwocie **68.000,00 złotych** wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 17 maja 2017 roku do dnia zapłaty, tj. od dnia następnego od daty wydania decyzji przez pozwanego. Pismem z dnia 16 maja 2017 r. pozwany poinformował o przyjęciu odpowiedzialności za skutki wypadku komunikacyjnego mającego miejsce 03 kwietnia 2016 r., przyjmując jednak 90 % przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach sądowych stanowi art.100 k.p.c.

Powód R. T. **wygrał proces w 70 %** .

Koszty po stronie powoda wyniosły 5.417,00 złotych i obejmują one wynagrodzenie pełnomocnika procesowego (rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 roku, poz.1800) § 2 pkt. 6) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Po stronie pozwanej koszty wyniosły 5.417,00 złotych i obejmują one wynagrodzenie pełnomocnika procesowego (rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 roku, poz.1800) § 2 pkt. 6) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Łącznie więc koszty sądowe stanowią kwotę 10.834,00 złotych.

Z uwagi na wynik postępowania Sąd zasądził od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z siedzibą w W. na rzecz powoda R. T. **kwotę 2.167,00 złotych** (5.417,00 złotych - 3.250,20 złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu. (10.834 złotych x 70 % = 7.583,80 złotych taki wydatek winien ponieść pozwany) Powód poniósł wydatek 5.417,00 złotych, a winien 3.250,20 złotych. (10.834 złotych x 30 % = 3.250,20 złotych)

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku Nr 90, poz.594 ze zm.) w związku z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę **4.311,00 złotych** tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Łącznie powyższe koszty wyniosły 6.158,56 złotych, w tym 4.900,00 złotych z tytułu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 1.258,56 złotych tytułem kosztów opinii biegłych. Pozwany przegrał proces w 70% i w takim też zakresie Sąd obciążył go obowiązkiem zapłaty nieuiszczonych kosztów sądowych. (6.158,56 złotych x 70 %)